

הפרולטריון של סעיף 5

נפשי או חומרי, יהיו מטרותיהם זהות לפרולטריון החי" צוני: הרס החברה שיצרה אותם ודחפה אותם לגורל שאין ממנו מוצא.

שני חוקים חברתיים עתיקים ואנאכרוניסטיים מנחים את שיקוליהם של מתנגדי סעיף 5. האחד — האשה היא רכוש של הגבר. הוא שילם עבורה מוהר וככל שחור אחר רוצה את הפירות המירביים מהשקעתו. ככל שיקבל יותר ילדים מאשה זו — כך השקעתו היתה כדאית יותר. החוק השני, הקשור לראשון, שייך לאותו שלב התפתחות קדום, האומר: „הרבה זה טוב“. כלומר: יעיל ומשרת את המיסקפה והחברה. הרבה ילדים — מיספחה הזקה, שבת חזק.

בימינו, בכל אשר תפנה, האיכות מחליפה את הכמות כדרך ליעילות והצלחה — מנסים מתנגדי סעיף 5 ליישם בכוחו של החוק את המושגים הישנים בתוך התנאים החדשים. ואם אכן יצליחו, בכוח הסכמים קוא-

איך יקום סעיף 5 על מתנגדיו? כדי לסבר את האוזן אביא בקצרה, ובפשוט-מה, את דעתו של טויינבי על יצירתה והריסתה של ציוני-ליציה. טויינבי אמר, שהציוניזם נוצר על-ידי מי-עוט יוצר (החלוצים, למשל). אחר כך ניבנים יחסי-גומלין של אתגר ומענה מצד המימסד, שצמח ליד המיעוט היוצר. הרס הציוניזם ייגרם על-ידי הופעת פרולטריון פנימי, במקביל להופעת פרולטריון חיצוני. רק כאשר ייפגשו שני הפרולטריונים ויחברו יחד, יגרמו להריסת החברה. מניעת הרס החברה במצב כזה תלויה בגמישות ובתושיה של המימסד ובכוחו להתמודד עם סכנה זו, המופיעה מבפנים ומבחוץ גם יחד.

המושג פרולטריון מוכר מן התורה המארכסיסטית. הווה אומר: השיבה הנמוכה ביותר בחברה, המתקיימת מעבודת כפיים בלבד. אך אם נפנה אל מקורותיה האישונים, הקלאסיים, של מילה זו תתגלה אמת מד-הימה בעוצמתה: הפרולטריום הקלאסיים היו אותם אנשים שהיו חסרי-כל ולכן לא יכלו לשרת את החברה שבה חיו, אלא בייצור ילדים בלבד. = Proles = צאצאים.

הרבה ילדים - לצרכי צבא ולעבודות שחורות

ליציונים, לכפות את תפיסת העולם בת כמה-אלפי שנים על ימינו אנו, נגיע לאותו מצב של הגולם הקס על יוצרו. כלומר: הרבה זה רע, כיוון שאינו יכול להיות בעל איכות אנושית חומרית.

מדברי הרמב"ם: „המשקה כוס של עקרין לאדם או לשאר בעלי-חיים, כדי לסרסו הרי זה אסור ואין לוקין עליו“, ואילו „אשה מותרת לשתות עקרין כדי לסרסה עד שלא תלד“. ומאוחרים מן הרמב"ם מנו את הסיבות המתירות שתיית עקרין: מטעמים רפואיים, למניעת יסורי-לידה חמורים, לאחר נסיונות קוד-מים של לידות קשות, ועוד סיבות רפואיות שלא אמנה אותן כאן. אך המעניינת והשייכת לענייננו מכל היא הקביעה הבאה: „אם אין בנייה הולכים בדרך הישרה וייראה שלא תרבה זרע כי האי“. כמותה ודי לחכימא.

ועוד פיסקה מחת"ם סופר, הדין בשאלה האם האשה חייבת לקבל את רשותו של בעלה להפסקת פוריותה. דעתו חד-משמעית. אם האשה חוששת לצער רב או לסכנה בלידה הבאה, רשאית היא שלא להתחשב בהת-נגדותו של בעלה: „דאינה מחוייבת לצער עצמה מפני שיעבודה שמשועבדת לבעל — ולא מחוייבת להחריב עצמה כדי ליישב העולם.“

ד"ר רוחמה מרטון, תל-אביב

אולימפיאדת האבנים המתגלגלות

ירושלים. — מעצמות-ספורט ותיקות כברית-המוע" צות, סין, ארצות-הברית והאיחוד האפריקאי זכו במר-בית המדליות באולימפיאדת 1988. אולם בתחרות האחרונה — ידיו אבנים — מישחק שיערך השנה לרא-שונה רשמית, מצפים הכל לניצחון של אחת הארצות המארחות — ישראל או פלסטין.

שתי המדינות האלה אכן הצדיקו את השם שיצא להן, בהמשיכן להתווכח על כללי התחרות, עד שאת-מול הצליחו להגיע סוף-סוף לפשרה לפיה תיידה כל קבוצה אבנים הן במכונות צבאיות משורינות והן ברבב אזרחי מסוג „אולדסמובל" (מכונות אמריקאיות אלה נקנו לפני שנים עבור שרי ממשלת-ישראל, אך הוצאו מכלל שימוש כשיצא החוק המגביל נסיעה במכונות-ענק כאלה לפעמים בשבוע).

הפלסטינים העדיפו לבחור את הראשונות, היות ונסיינם בידוי סלעים ברבב צבאי רב משל שכניהם שמעבר לגבול.

הנבחרת הישראלית אוישה באנשי „חטיבת אשת לוט", קבוצה משכונת מאה-שערים, ובאנשי „נבחרת הגליל", שמרבית אנשיה באים מהכפרים סביבן ומע"י-ליה.

מומחים עולמיים מרבים לדבר על ניצחון כימעט ודאי לקבוצה הישראלית, אלא שחיכוכים שנתלעו לאחרונה בין הספורטאים היהודיים לשילטונות ישר-אל מאיימים לסכל את סיכוייה.

שחיניות, אצניות, ומתאגרפות וספורטאיות אחרות). התיייה נאלצה לשכור שומרים מיוחדים על מנת לסכל נסיונות אלה.

בעיות אלה ואחרות הביאו אי אלה ממנהיגי מאח-שערים להכריז על שכונתם מדינה עצמאית (רבנים מתונים יותר הסתפקו בדרישה לאוטונומיה בלבד).

מידיי האבנים של השכונה ביקשו להכיר בהם כבנישות מתחרה עצמאית. הוועד האולימפי תומך עד כה ב-ממשלת-ישראל ומסרב להכיר בהם. ולפי כך, מיגרש האימונים בכביש רמות עלול להיות האתר היחידי שבו יוכלו ילדי הכיפה לייצג את אבנים השבוע.

מסתבר לפי כך ש„כנופיית הגליל" תייצג את ישראל לבדה. זאת היא קבוצה שרכשה יחסית נסיון רב בידוי אבנים ברבב צבאי בעבר, אך המומחים מעריכים כי ירד כושרה: תקופת האבן בגליל הסתיימה עם בחירתו של תופיק זאיד לשר הראשון לענייני ערבים, ב-1985. פעולתו הראשונה היתה לארגן גודו-עבודה של כמיליון צעירים מצריים, ישראלים ולפלסטינים, שניקו באתר קיץ את הגליל מסלעים ובכך שמו קץ, אחת ולתמיד, ללוחכות על הפקעת אדמות שהרעילו בעבר את היחסים בין יהודים וערבים בצפון הארץ.

שמה של הקבוצה הפלסטינית יצא מרחקים בגלל מישחק הצוות שלה; בהתקפות מתואמות מפליא ה-צוות לכוון אבנים, בריקושים מרשימים, לחלקים הפגיעים של מכונות צבאיות מתוצרת ישראל, שתוכננו במיוחד כדי להדוף לבנים מעופפות.

קבוצה זו, שרוב אנשיה למדו בתי-ספר של רמאללה בתחילת שנות ה-80, הותקפה על-ידי גורמים שונים בגלל מינהגם של אנשיה לשאוף עשן צמיגים בוערים בעת התחרויות. טענתם, כי הדבר מוסף יתרון פסיכוי-לוגי בלבד, נדחתה על הסף והם נאלצו לוותר על נוהג זה באולימפיאדה.

כך צפוי לקהל מחזה מרשים ומרהיב-עין ויש רק לקוות שלא ינסה להצטרף לתחרות בעצמו. לאומנים ירושלמיים קיצוניים משני הצדדים עלולים לנסות ליצור תקריות בין הצדדים, אך לגבי מרביתו של הקהל, הפיוס שחל בין ישראלים לפלסטינים ב-1984 עורו שריר וקיים.

אוחדי האולימפיאדה זוכרים עדיין את התקריות באולימפיאדת לוס-אנג'לס, שם התחוללה המערכה האחרונה בין שני העמים המזרח-תיכוניים — מישלחת פלסטינית סימלית הוזמנה למישחקי מוסקבה כבר ב-1980, אך אחד מחבריה נפגע מלכת-בטון שיידה בו אחד ממרימי המשקולות הישראלים ברגע פורענות.

בעיקבות ניצחונם בנושא השבת דרשו הדתיים, כשהם נתמכים על-ידי איראן וסעודיה, לבוש צנוע ל-ספורטאיות. הפעם, משנדחתה תביעתם על הסף, פתח המאניאקים של ימיה-הבניים "מאה-שערים, כפי שמכנים אותם כאן מתנגדיהם, בידוי אבנים ב„פרו-צות לבושות בלי בושה" (הכינוי שהודבק על-ידם לאלפי